

[Peter Nielsen.]

Der har været udvist megen interesse for mit parti. Vi har hørt om, at vi har været fumlende, ikke vidste, hvad vi ville, at vi havde tillidskrise og indre krise, at vor statsminister var uværdig o. s. v. o. s. v. Alle bekymrede, der således har vist omsorg for os, kan jeg berolige. Vi har det godt med hinanden inden for socialdemokratiet, og vi har ingen indre kriser af nogen art. Jeg håber det samme for alle andre, thi det er nu det bedste med fred og fordragelighed. Hvor dyb interessen og omsorgen er for os, kan man bl. a. se af, at når en københavnsk DsU-afdeling har drøftet lidt teoretisk politik, kan det blive til flerspaltede overskrifter i de såkaldte borgerlige blade. I tilknytning til dette, om man så kan sige, er det måske på sin plads at fremdrage de ord, det ærede medlem hr. Erik Eriksen fremkom med under åbningsdebatten den 20. oktober i fjor. De står på sp. 78 i tiden den og lyder bl. a. således:

„Hr. J. O. Krag havde et positivt flertal, nemlig det flertal, der bærer regeringen oppe. Til dette flertal hører jo de folkesocialistiske stemmer, som statsministeren under valgkampen har fraskrevet sig. Tiden vil så vise, om denne bemærkning var henkastet i kampens hede, eller om den er udtryk for en praktisk politik — for regeringen kan jo køre løbet med en trojka med socialdemokrater, folkesocialister og radikale som forspand.“

Det var udtryk for praktisk politik. Regeringen har ikke kørt med trojka, det er sådan en slags russisk køretøj. Alligevel kunne den gode danske vogn køre støt videre, idet man lånte et par heste i en anden stald, heste, der var villige til at tage deres slæb med at holde vognen, det danske samfund, på ret køl.

Den socialdemokratiske regering har fritstet en mindretalsregerings lod og har derfor måttet — samt også ønsket at — tage hensyn til oppositionens ønsker og tanker, ofte med større eller mindre glæde. De udvalg, oppositionen har ønsket nedsat, har man fået,

såvel investeringsudvalget som udvalget angående inflationens årsager.

En overgang kunne befolkningen få det indtryk, at Danmarks skæbne afhang af en ændring af brugsforeningsskatten, når man hørte på oppositionens talsmænd. Nu kommer en sådan ændring. At den har trukket ud, skyldes ikke regeringen, men at oppositionen ikke kunne finde ud af, hvad den egentlig ville. Det ved den nu, idet de konservative til en afveksling har bøjet sig for venstre. Når visse tekniske ting er klaret, får vi så den ønskede revision, og det må vel så betyde, at vi undgår yderligere politisk splid om dette spørgsmål. Nogen synderlig betydning for statskassen får det ikke, idet man nok vil erfare, at Kooperationen under aktieselskabsbeskatningen ikke vil blive stort mere beskattet end i forvejen. Det bliver et spørgsmål om dividendeforment. Man vil erfare, at Kooperationens store vækst ikke har skyldtes skattemæssige fordele, men den dygtighed, hvormed denne form for varedistribuering finder sted.

Man kan i øvrigt gå de love igennem, der er vedtaget i denne samling, de fleste stort set i enighed. Regeringen har været de gode viljers mænd og også forstået at omsætte denne vilje i handling. Befolkningen kan ofte få det indtryk, at folketinget blot er en samling splidagtige mennesker, idet det vel ofte er uenighederne, der påkalder sig mest offentlig interesse, men sandheden er dog, at det væsentlige arbejde herinde er foregået på saglig måde i udvalgene og her i salen, og resultatet har da også været en forsvarlig lovgivning, selv om vi fra socialdemokratiets side mener, at meget kunne have været lavet bedre, vi har jo ikke magt, som vi har agt, men folketinget kan dog ikke tage på ferie med følelsen af, at alt arbejde er gjort, og at vi nu kan klare os med den nuværende lovgivning. Vel er dagens arbejde gjort, men det, der skal pege ud i fremtiden, sikre det velstandssamfund, den danske befolkning har opbygget, men ikke færdigbygget, alt dette har vi ikke kunnet enes om.